

Ιωάννης Μηλιώνης*

Το 1998, δύο μόλις χρόνια από την κοίμηση του μακαριστού π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου κυκλοφόρησε ένα έγχειρίδιο· ένα μοναδικό για τα χρονικά του αντιστασιακού αγώνα στη χώρα μας, έγχειρίδιο. Έκδότης ήταν η «Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Ελλάδος για την Προστασία του Έλληνορθόδοξου Πολιτισμού, της Οικογενείας και του Άτόμου», Πολυτεχνείου 29, Πολύγυρος· καρδιά του όλου έργου, ο Μοναχός π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης και ο τίτλος του βιβλίου: «Η Όμοιοπαθητική Άσυμβίβαστη με την Όρθόδοξη Πίστη»[1].

Ήταν μία τολμηρή απόφαση, γιατί μέχρι την εποχή της έκδοσης, η Όμοιοπαθητική είχε άφεθεί να καταστεί πανίσχυρη με προσβάσεις σε πνευματικούς Πατέρες και μοναστήρια, ειδικά στη Βόρειο Ελλάδα.

Σήμερα, 20 και πλέον χρόνια μετά, και με επίπονη εργασία Πατέρων και αδελφών, η Όρθόδοξη κοινότητα εμφανίζεται πιο «υποψιασμένη» επάνω στο πρόβλημα της Όμοιοπαθητικής, χωρίς όμως και να έχει ολοσχερώς απορρίψει το όλιστικό, ενεργειακό και εναλλακτικό αυτό μόρφωμα.

Την έκδοση του έργου, την οποία μάλιστα προλόγιζε ο συνετός, απλός και μεγαλοπρεπής μακαριστός Μητροπολίτης Κασσανδρείας Συνέσιος[2], υποδεχθήκαμε με ένθουσιασμό, καθώς υπήρξε στο σύνολό του ένα κείμενο λιτό και αντικειμενικό, που με αποδεικτικά στοιχεία προερχόμενα από κείμενα Όμοιοπαθητικών απέδειξε την αλήθεια: ότι η Όμοιοπαθητική πάντα υπήρξε μία αναποτελεσματική, νεοεποχίτικη ψευδοεπιστήμη, που στην καλύτερη περίπτωση

δὲν ξεπερνᾷ τὴν λειτουργία τοῦ πλασέμπο (placebo), τοῦ εἰκονικοῦ φαρμάκου[3].

Ἀλλά, ἂς ἀφήσουμε νὰ «μιλήσει» τὸ ἴδιο τὸ κείμενο, ὅσο τὸ δυνατὸν περιληπτικά λόγῳ καὶ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ χώρου.

Στὸν Πρόλογο διαβάζουμε: «Ἡ Ὁμοιοπαθητική, μία ἐκ τῶν λεγομένων ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν τῆς Νέας Ἑποχῆς, δημιουργεῖ εἰς τὰς ἡμέρας μας σύγχυσιν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἄρκετοὶ καταφεύγουν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ γνωρίζουν σαφῶς περὶ τίνος πρόκειται. Ἔτσι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ νὰ δράσῃ ὡς γέφυρα, ἡ ὁποία θὰ ὀδηγήσῃ ἀνυπόπτους χριστιανοὺς εἰς τὰς ἀνατολικὰς θρησκείας καὶ τὸν ἀποκρυφισμόν, διότι ἐκεῖ θεμελιώνονται αἱ ἐναλλακτικαὶ θεραπείαι.

Εἰς τὸ τεκμηριωμένον κείμενον τῆς μικρᾶς ἀλλὰ περιεκτικῆς αὐτῆς μελέτης καταφαίνεται μὲ βάσιν τὰ κείμενα τῶν ἰδίων τῶν ὁμοιοπαθητικῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐπιφανεστέρων ἐξ αὐτῶν τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν. Δημιουργεῖ λοιπὸν ἡ κατάστασις αὐτὴ ποιμαντικὸν πρόβλημα χρῆζον ἀντιμετωπίσεως».

Καὶ ὑπὸ τὸν τίτλο «Δὲν ἀποτελεῖ ἱατρικὴ εἰδικότητα», τὸ κείμενο συνεχίζει: «Ὅταν κανεὶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν Ὁμοιοπαθητικὴν πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν ἀναφέρεται σὲ κάποια ἱατρικὴ εἰδικότητα ὅπως εἶναι ἡ χειρουργικὴ, ἡ μαιευτικὴ κ.λπ., ἀφοῦ ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ ὁμοιοπαθητικοὶ ὁμολογοῦν, «... σὲ καμιὰ χώρα, τοῦλάχιστον τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου, δὲν ὑφίσταται ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ σὰν ἐπίσημη κρατικὴ πανεπιστημιακὴ εἰδικότητα»[4]. Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ εἶναι ἓνα ὀλιστικὸ θεραπευτικὸ σύστημα ποὺ βασίζεται, ὅπως θὰ δοῦμε, στὴν ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Σαμουήλ Χάνεμαν (Samuel Hahnemann), γερμανὸς γιατρός, στὸ βασικὸ σύγγραμμά του «Ὅργανον τῆς Θεραπευτικῆς Τέχνης» (Organon of the Art of Healing), ὑποστηρίζει τὴν ἐξῆς θέση: «Μεγάλῃ ποικιλίᾳ δύναμης βρίσκεται κρυμμένη σ' αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ φυτὰ, τῶν ὁποίων τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίζουμε ἀπὸ καιρό, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὶς ψυχρὰς- ἐσωτερικότητες ὅπως ἦταν, καὶ ὁποιοδήποτε θεῖο στοιχεῖο ἔχουν αὐτά, δὲν ἔχουμε ἀντιληφθεῖ ἀκόμα»[5]. Αὐτὴ τὴν ὑπαρξὴ «θεοῦ στοιχείου» σὲ ὅλη τὴν κτίσιν ἀναλύει καὶ ἓνας συνεχιστὴς τοῦ Χάνεμαν, ὁ James Tyler Kent, ποὺ γράφει ὅτι «... ἡ ἴδια ἡ ἐνέργεια δὲν εἶναι ἐνέργεια ἀλλὰ μιὰ δυναμικὴ οὐσία... ὑπάρχει ἓνας ὑπέρτατος Θεός, ποὺ εἶναι οὐσιώδης καὶ εἶναι μιὰ οὐσία. Τὰ πάντα προέρχονται, ἀπορρέουν ἀπὸ Αὐτόν, ὅλα ἀπὸ τὸ ἀνώτερο μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο ὑλικὸ σῶμα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο συνδέονται. Ἄν βέβαια ὑπάρχει διαχωρισμὸς καὶ ὄχι συνεχὴς «εἰσροὴ» ἀπ' τὸ πρῶτο στὸ τελευταῖο, τὰ τελευταῖα θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν»[6]. Ἐδῶ ὁ Kent δὲν μιλάει γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴ δημιουργίαν ὅπως τὸν βλέπει ἡ Ὁρθοδοξία, δηλαδὴ γιὰ ἓνα Θεὸ δημιουργὸ ποὺ ἔχει διαφορετικὴ οὐσία ἀπὸ τὰ κτίσματά του, μιᾶς καὶ ὁ ἴδιος εἶναι ἄκτιστος, ἀλλὰ γιὰ ἓνα «οὐσιώδη» ἀπρόσωπο Θεὸ ποὺ εἶναι ἓνα μὲ τὰ κτίσματά του, ἀφοῦ ἡ δική του θεία οὐσία εἶναι ἴδια μὲ αὐτὴ τῶν κτισμάτων του. Ἐπίσης δὲν διακρίνει τὴ Θεία Ἐνέργεια ἀπὸ τὴ Θεία Οὐσία, διάκριση τὴν ὁποία κάνει ἡ Ὁρθοδοξία, ποὺ διδάσκει ὅτι μόνο στὴ Θεία Ἐνέργεια μποροῦμε νὰ μετέχουμε ἐνῶ στὴ Θεία Οὐσία ὄχι».

Στὸ δεύτερο κεφάλαιο τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ ἐγχειριδίου καὶ ὑπὸ τὸν τίτλο «Οἱ ἀσθένειες ὀφείλονται σὲ διαταραχὴ στὴ ροὴ τῆς θεϊκῆς οὐσίας μέσα στὸν ἄνθρωπο», διαβάζουμε: «Μέ βάση αὐτὴ τὴν κοσμοθεωρία τοῦ ἀπόλυτου πανθεϊστικοῦ μονισμοῦ ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸ γνωστὸ δόγμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ «Ἐν τὸ πᾶν» (ὅλα εἶναι ἓνα), ἐρμηνεύει ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ καὶ τὸ φαινόμενο τῆς ἀσθένειας: Ἡ ζωὴ ὑπάρχει, ὅσο ὁ «ὑπέρτατος Θεός», ποὺ «εἶναι μία οὐσία», ρέει συνεχῶς πρὸς τὰ ὄντα. Ἄν παύσει νὰ εἰσρέει, τότε «θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν». Ἡ διατάραξη λοιπὸν τῆς ροῆς αὐτῆς τῆς θεϊκῆς οὐσίας δημιουργεῖ τὴν ἀσθένεια. Γράφει ὁ Kent: «Ἡ οὐσία αὐτὴ ὑπόκειται σὲ ἀλλαγές. Δηλαδή μπορεῖ νὰ ρέει μὲ τάξη ἢ ἀταξία, μπορεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστη ἢ φυσιολογικὴ»[7]. Αὐτὴ ἡ θεία οὐσία ἢ ἐνέργεια ποὺ ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο καὶ στὴν ὁποία ἐπιδρᾷ τὸ ὁμοιοπαθητικὸ φάρμακο εἶναι αὐτὸ ποὺ ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ὀνομάζει «ζωτικὴ ἐνέργεια» τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ζωτικὴ ἐνέργεια κατὰ τὸν ὁμοιοπαθητικὸ γιατρὸ Σπύρο Διαμαντίδη δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐνέργεια «Κί ἢ Chi» τῶν κινέζων, ἢ τὴν «ὀργόνη» τοῦ Wilhelm Reich (Ράιχ)[8]. Ὁ Ἀμερικανὸς συνάδελφός του Michael Winer (Γουίνερ) τὴν ταυτίζει μὲ τὴν Ἰνδουϊστικὴ «πράνα ἢ κουνταλίνι»[9]. Ὁ ἰατρὸς Σπύρος Γαρζώνης ἐπίσης τὴν ταυτίζει μὲ τὴν «... βιοπλασματικὴ ἐνέργεια, ποὺ ἐκφράζεται στὸ φαινόμενο Kirlian, μὲ «τὴν ὀργόνη» τοῦ Ράιχ καὶ μὲ «...τὴν μορφή τῆς ζωϊκῆς ἐνέργειας ποὺ ὀνομάστηκε Μεσμερισμός, πρὸς τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Mesmer στὸν δέκατο ἔβδομο αἰῶνα»[10]. Ἐδῶ ἂς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Ἀντώνιος Μέσμερ θεωρεῖται «πατέρας τῆς παραψυχολογίας...»[11]. Τέλος ὁ Γεώργιος Βυθούλκας[12] τὴν ἐνέργεια αὐτὴ τὴν ἀποκαλεῖ «συμπαντικὴ ἐνέργεια» καὶ γράφει ὅτι εἶναι ἡ ἴδια ποὺ ἀποκαλεῖται: «... Πράνα ἀπὸ τοὺς Ἰνδουϊστὲς, Θεραπευτικὴ Δύναμη τῆς Φύσης ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτη, Magnale ἀπὸ τὸν Παράκελσο, Alcahest ἀπὸ τὸν Βᾶν Χέλμοντ, Ἀστρικό Φῶς ἀπὸ τοὺς Καββαλιστὲς, Azorth ἀπὸ τοὺς Ἀλχημιστὲς, Spiritus ἀπὸ τὸν Fludd, Ὀντικὴ Δύναμη ἀπὸ τὸν Ράιχενμπαχ, Ζωϊκός Μαγνητισμὸς ἀπὸ τὸν Μέσμερ, Αἰθερικὴ Ἐνέργεια ἢ Βιοενέργεια ἢ Ἀπλὴ Οὐσία ἀπὸ τοὺς μυστικιστὲς καὶ τοὺς μεταφυσικοὺς ὅπως ὁ Σουίντενμποργκ, Ζωτικὴ Ἐνέργεια ἢ Ζωτικὴ Δύναμη ἢ Ζωτικὸ Σῶμα ἀπὸ τὴ βιταλιστικὴ σχολή, Ὀργόνη ἀπὸ τὸν Ράιχ, Βιόπλασμα ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐρευνητὲς, κ.λπ.»[13]. Στὸ ἴδιο βιβλίο μάλιστα ἀναφέρεται καὶ ἡ ἔκσταση στὴν ὁποία πέφτουν οἱ γιόγκι σὰν ἓνας τρόπος γιὰ νὰ ἔλθει κανεὶς σὲ ἐπαφὴ μὲ αὐτὴ τὴν «συμπαντικὴ ἐνέργεια», ἐνῶ στὴν ἐλληνικὴ ἔκδοση τοῦ βιβλίου μὲ τίτλο «Ἡ νέα, διάσταση στὴν ἱατρικὴ» τονίζεται ὅτι τέτοιες καταστάσεις εἶναι ἐξαιρετικὰ ζωογόνες».

Ἡ ταύτιση τῆς «ζωτικῆς ἐνέργειας» μὲ ὅλα τα παραπάνω δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ πηγάζει ἀπὸ τὴν ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου (ἀπόλυτος πανθεϊστικὸς μονισμός), ποὺ διαποτίζει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ, καὶ ὅλες τὶς ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθοδοξία θρησκευτικὲς δοξασίες τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἀσθένεια, δηλ. οἱ ἀλλαγές στὴ ροὴ τῆς ἐνέργειας τοῦ ἀνθρώπου, μποροῦν, ὅπως λέει ὁ Kent «σὲ μία μεγάλη ἔκταση ...νὰ παρατηρηθοῦν ἢ νὰ προξενηθοῦν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὴν κάνει νὰ εἰσρέει ἄτακτα»[14]. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, φτάνει, κατὰ τὸν Διαμαντίδη «...νὰ κινητοποιηθεῖ ἡ ψυχικὴ λογικὴ του[15]».

Ἀλλά, καθὼς τὸ θέμα εἶναι τεράστιο, σύντομα θὰ ἐπανέλθουμε μὲ περισσότερα στοιχεῖα.

* Ο Ιωάννης Μηλιώνης είναι συνταξιούχος εκπαιδευτικός· υπήρξε στενός συνεργάτης του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου.

Σημειώσεις:

[1] users.uoa.gr [2] pemptousia.gr [3] archive.is [4] Περιοδικό «Όμοιοπαθητική Ιατρική», τεύχος 12, Μάρτιος – Ιούνιος 95. Έκδοση Κέντρου Όμοιοπαθητικής Ιατρικής Αθηνών (Βυθούλκας), σ. 3. [5] Χάνεμαν, «Όργανον», Αθήνα 1989, Έκδόσεις «Πύρινος Κόσμος», σ. 184. [6] J. T. Kent, «Διαλέξεις πάνω στη φιλοσοφία της Όμοιοπαθητικής», Έκδόσεις Ιατρικού Κέντρου Όμοιοπαθητικής Κύπρου, Λευκωσία 1992, σ. 61. [7] J. T. Kent, «Διαλέξεις», σ. 62. [8] Διαμαντίδης, «Όμοιοπαθητική Ιατρική». Αθήνα 1989, σ. 129. [9] Winer, «Τό πλήρες βιβλίο της Όμοιοπαθητικής», Έκδόσεις Διόπτρα, Αθήνα 1992, σ. 56. [10] Πρακτικά 1ου Όμοιοπαθητικού Συνεδρίου Ελληνικής Εταιρείας Όμοιοπαθητικής Ιατρικής, Αθήνα 5/2/1983, σ. 19-20. [11] π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, «Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Έποχή», Γ' έκδοση, Αθήνα 1993, σ. 138. [12] Ο σύγχρονος «δάσκαλος» της Όμοιοπαθητικής, ο οποίος δεν είναι καν γιατρός, ξεκίνησε να σπουδάσει πολιτικούς υπομηχανικός χωρίς να καταφέρει να πάρει το πτυχίο του, ενώ στη συνέχεια πήγε στις Ινδίες και έγινε προσωπικός γιατρός του Κρισναμούρτι, τον οποίο ή Θεοσοφική Έταιρεία στα χρόνια του Μεσοπολέμου «λάνσαρε» ως τον αναμενόμενο Μεσσία της Νέας Έποχής. [13] George Vithulkas, «A New Model for Health and Disease», 1991, σσ. 70-71. [14] Kent, «Διαλέξεις», σ. 62. [15] Διαμαντίδης, «Όμοιοπαθητική Ιατρική», σ. 135.

Ορθόδοξος Τύπος

[Πηγή](#)